

ni ante murale nemškega cesarstva. Zavojevali smo to deželo z velikimi žrtvami. Nemčija se Belgiji ne mora odreči. Nemčija si mora nadalje zagotoviti, da bo lahko nemoteno nadaljevala svojo kolonialno delovanje v Afriki in Mali Aziji, kajti to je v interesu celega sveta. Vojni cilji nemške države ne vsebujejo ničesar, kar bi ne složilo blagostanju celega sveta.

Dernburgovo pismo je izzvalo v nevtralnih in sovražnih deželah živahno polemiko.

Predčasni sklep miru — nesmisel.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung“, ki ima tesen stik z nemško vlado, piše z dne 24. aprila sledeče:

Od zazličnih strani se sliši, da krožijo po mestih in na deželi govorice o skorajšnjem začetku mirovnih pogajanj. Pravi se, da se je o pripravljalnih korakih v svrhu sklepa posebnega miru z Anglijo že posvetovalo, pri čemur se je posebno oziralo na želje in zahteve Anglije, ali pa se mora to izvršiti.

Noben razsoden človek nezamore na to misliti, da bi Nemčija sedanjosti za njo ugodni položaj v prid predčasnega miru v nemar pustila. Mi moramo vsako ugodnost vojaškega položaja izrabiti in si zanesljivo zagotoviti, da si nikdo ne bo več upal mir kaliti. In pri tem mora ostati. Govorica o nemški želji po miru je vzlic naše krepke volje in odločnosti, sovražnike do dobra premagati, neumna ali pa hudobna, najmanjše pa nepotrebna izmišljotina.

Nemško in avstrijsko-ogrsko vojno pobratimstvo.

Vojni poročevalec „Lokalanzeiger“-ja piše: „Nekoč bil sem na mojem potovanju v Karpatih sprejet od komandanta, ki je ondi poveljeval krdelu, obstoječemu iz avstro-ogrskih in nemških čet. Nemški general izrazil se jako pohvalno o podrejenih mu avstro-ogrskih vojakih. Pripovedoval je m. dr. Ko je prišel s svojimi krdeli v Karpate, je zapazil, da bo znabiti mnogo Nemcev tukaj nerabnih, ker niso navajeni bojevanja ob s suenog pokritih strminah. Avstro-ogrsko vojaška uprava nadomestila je s čudovito naglostjo v treh dneh težke nemške trénske vozove s svojimi lahкими avstrijskimi ali pa s kmečkimi, priskrbela je sani, drči in tovrne živali, kolikor se jih je prebivalstvo. Tudi gorski topovi so se priskrbeli.“

Pri maršu navkreber pokazali so vojaki iz ravnin, ki večinoma še nikdar niso videli kake gore, hvalevredno nepremagljivost. Prvi marš 18 kilometrov trajal je 11½ ure in vojakom so morali mestoma do trebuha v snegu gabati. Za vzgled marširal je general s svojim štabom peš pred krdelom. Ko so zvečer došli na cilj, ni bilo nobenega marodega. Nemški vojakom so se od svojih avstrijskih gorovjara navajenih tovarišev mnogočesar naučili in privadili, posebno noše gorskih gamaš.

Lepa slika popolnega pobratimstva kaže se posebno v oficirski kazini. Nemški, avstrijski in ogrski oficirji dohajali so zaporedoma v mešanih gručah.“

Odnosaji med Italijo in Švico.

O razmerju obeh držav se zadnji čas precej piše in govori. Spominjamo se na izjavo švicarskega predsednika. Prejšnji mesec sta Švica in Italija sklenili pogodbo, da bo njune spore reševalo razsodišče. Italija je hotela, da bi se prav vsi mogoči spori reševali pred razsodiščem. Švica seveda tega ni mogla priznati in je izvzela od razsodišča spore, ki bi zadevali njene življenske interese. Čast ali neodvisnost. „Zürcher Post“ piše: Švica ima resno željo, živeti z Italijo v dobrem prijateljstvu, toda svojo neodvisnost ceni preveč visoko, da bi prepusila v vprašanjih, ki se tičejo njene časti, odločitev drugim ljudem. Milanski listi še vedno očitajo

Švici, zakaj ni hotela vseh sporov prepustiti razsodišču in ponavljajo legendo, da je Švica sklenila z Nemčijo ali Avstrijo pogodbo za slučaj, da Italija nastopi z orožjem. Švicarska vlada je to prazno trditve že davno zavrnila in ravnotako tudi predsednik dr. Motta v zadnjem razgovoru s poročevalcem „Tribune“.

Italija in Grška.

Časopisje povdarja ostrejšje nasprotstva med grškimi in italijanskimi interesi v Adriji, Egejskem morju in Mali Aziji. Kralj je sprejel zunanega ministra Zographos. Popoldne se je vršil ministrski svet, pa se ne ve, o čem je razpravljaj. „Corriere della Sera“ poroča, da v Rimu z razstočo pozornostjo zasledujejo grško politiko. Precej se v Rimu hudujejo, ker hoče Grška v Epiru določiti volitve. To nasprotuje obljubi, da bo Grška Epir zasedla samo začasno in končno rešitev prepustila bodoči mirovni konferenci.

Da se Italija močno oborožuje in si pridobivlja v veliki množini vojnih potrebščin, kaže že dejstvo, da poročajo ameriški listi iz East St. Louis, Mo. sledeče:

Tu se je zaznalo, da je italijanska vlada napravila s tukajšnjimi trgovci pogodbo za dobavo 15.000 konj. Prejšnja pogodba za 8.000 konj je že izvršena in več tisoč konj je že na poti v Italijo. Skupno je bilo dosedaj iz tukajšnjega kraja odposlanih v vojskujočo se evropske države 80.000 konj.

Cela srednja Evropa v boju.

Italijanski list „Corriere della Sera“ piše iz Petrograda: Na vzhodnem bojišču pripravljajo se velikanske reči, bojna podjetja, ki jim svetovna zgodovina nima para. A vse to se pripravlja s skrajno tajnostjo na vseh straneh. Vsa osrednja Evropa je — pravzaprav še-le sedaj — v ognju.

Rusi cenijo število nemških korov v Karpatih in v Bukovini na trideset.

Jedro strateškega položaja je sedaj kakor prej fronta med trdnjavama Thorn in Krakova.

Beda v Srbiji.

Kar piše Anglež Tomaž Lipton o obnem položaju v Srbiji, nas spominja na „šibo božjo“ v preteklih stoletjih. Ta mož prerokuje, da bo Srbija docela uničena, ako legar ondi v najkrajšem času ne poneha. K prednici bolnišnice v Kragujevacu pripeljejo dan na dan s volovi naprežene vozove, ki so z bolniki preobloženi; ker pa za njih ni prostora, umreti morajo pred vrati. Take in enake slike ponavljajo se po vsej deželi tisočkrat. V Srbiji vlada danes beda in sila, kakoršna nikjer drugod. V Nišu, ki je sicer imel navadno 15—20.000 duš prebivalstva, sedaj prebiva 100.000 oseb. In med temi je na tisoče na legarju obolelih, od katerih jih najmanj 300 na dan umrje. Britof ne zadostujejo za mrličje. Vseposodi se more opazovati, kako vozijo bolnike v deliriju skozi mesto. In tudi po mestnem tlaku sedijo in ležijo oboleli ljudje, ki si ne morejo dalje pomagati.

Lipton je obiskal vse bolnišnice in našel vse prenapoljene. Ponekod je primanjkovalo posteljne oprave, in ležalo jih je po četrto na eni sami matraci. Žensk pa v bolnišnice sploh ne sprejemajo in morajo toraj reve, zapuščene od vsega sveta, u svojih bornih kočah klaverno umreti, brez zdravnika in zdravil. Enako piše dr. Ryan, zdravnik iz Amerike, kateremu je izročeni 2.900 bolnikov. On zatrjuje, da bo v kratkem polovica srbskega prebivalstva poginila, ako se razširjanju te bolezni, kateri se pravi pegasti legar (Flecktyphus) ne stori skorajšnji konec. In v to svrhu manjka na Srbskem vseh sredstev kakor tudi prostorov. Vsi oddelki „Rdečega križa“, ki so došli iz raznoterih dežel, so brez vse moči in si ne vedo

pomagati, da bi to kužno bolezen zabranili, kajti ondi ni izoliranih barak, ne šotorov, ne lekarn, ne zdravnikov, ne zdravil in sploh nobenega zdravniškega pripomočka; o postrežnih osebah pa se itak ne more govoriti.

In tako pride, da umrje v domačih kolibah ali tudi ob cestah na teden več srbskega prebivalstva kakor na bojiščih v dveh mesecih. Škoda je le-ta, da se je grozna bolezen najprevo lotila nižjih slojev prebivalstva in ne višjih, — ako se pri Srbih sploh zamore o takih govoriti, — ki so zakrivali sedanjo strašno vojsko in njene posledice.

Zasedenje Gibraltarja.

Madridski list „Patria“, ki je s špansko vlado v najožji dotiki, pisal je te dni v svojem uvodnem članku, da je vendar-le prišla enkrat priložnost, ko zamore Španija svojo staro željo — zasedenje Gibraltarja — vdejavstovati. V sled poročil imenovanega lista opazuje se po vsej državi živahno gibanje, dan za dnevom vrše se velikanska ljudska zborovanja in demonstracije z geslom „El Gibraltar“. Nadškof v mestu Toledo je prejšnjo nedeljo v pridigi pred vsem ljudstvom Boga prosil, da bi naj Špancem podelil milost izpolnitve njih srčne želje. Ob sklepu opravi je molitev, s katero je prosil Boga, da bi naj v bojih za Gibraltar tem manj ko mogoče teklo krvi. S ozirom na vse te okoliščine sklepajo politični krogi, da se zasedenje Gibraltarja ne bo več dolgo odlagalo. Toraj zopet par niti več v štrni svetovne vojske.

Vojaške zadeve.

Skrb za junake brez rok in nog.

Prišli bodo dnevi, ko se bodo vriskajoči in pojoči ob burnih zvokih godbe vračali naši očete in sinovi znagoviti iz vojne. Za to prosimo in tega pričakujemo. To bodo veseli tisti marši nazaj v domovino in razkropili se bodo ti vojaki na svoje domove, k svojim materam, ženam in otrokom, ki jih bodo sprejeli s solzami veselja v obeh. Prazniki veselja bodo tisti dnevi, ko se bodo vračali v mirno delo miru naši junaki živi in zdravi.

Toda marsikatera mati, ta in ona žena in otrok bo čakal zaman, da bi zagledal svojega dragega, kako koraka z drugimi možko in junako. Zakaj, za to vojsko krepkih mož in fantov bo prišla še druga armada; prišli bodo z bergljo, brez roke in noge, morda bo manjkalo obeh, prišli bodo mutasti in gluhi, da ne bodo mogli reči ali slišati tople besede v pozdrav, in slepega bo tovariš pripeljal na dom k materi in otroku... Koliko bo štela ta druga armada teh nesrečnih žrtev boja? Sam Bog nebeski ve; število bo veliko, veliko.

Usoda teh mož in fantov je in bo bolj tragična, kakor usoda onih, ki jim je Bog naklonil na daljnih bojnih poljih večni mir in pokoj. V boju, morda meseci in leto trajajočem, je bil noč noč in dan cel mož, junak, krepak, poln moči; sedaj se pa vrača domov pohabljen, brez roke, brez noge, slep in gluhi in senca moža, lupina, kateri je vojska izpila vso življensko moč.

Kaj bo s temi nesrečniki? Kako jih bomo sprejeli?

Mi vsi doma ostali, cel narod in vsa država je dolžna, da jih sprejme ne samo s častjo, ampak z največjo hvaležnostjo. Zvestemu junaku v dolgem boju svojo pomoč in ljubezen za celo njegovo življenje! V smrtne boju za nas, za domovino in državo je postal pohabljenec, invalid; oni trije so vsi dolžni, da ga spravijo zopet pokonci v življenje.

Ali bomo pustili, da se bo v srcih teh ju-

Vrednostno darilo za vse

ljudi nam nudi naša mati zemlja s svojimi zdravilnimi rastlinami, ki na njej rasejo. Že pred mnogimi stoletji so poznali ljudje bolečine olajšajoče, kašelj odstranjajoče in okrepčajoče rastline,

toda dandanašnji dosegla je ta znanost svoj višek. Iz najboljših rastlin, ki so se pri reumatičnih, gihtičnih, neuralgičnih in drugih boleznih, pri kašlju, hripavosti, slabosti, pri ranah, izpuštkih in oteklinah kot bolečine olajšajoče izkazale, je Fellerjev dišeči fluid iz rastlinskih

esenc s znamko „Elsa-Fluid.“ 12 steklenic za 6 kron pošlje poštuno prosto lekarnar E. V. Feller v Stubici, Elsa-trg št. 241 (Hrvatsko). Iz jako zdravilnih korenin rabarbare pripravljeno zdravilo s znamko „Elsa-Pillen“ stane 6 škatlic poštuno prosto 4 K 40 vin. okos ---

nakov naselila zlokobna strupena misel: „Glej, nisi več mož; sam si ne moreš več pomagati in služiti kruha; pohabljenec si, sebi in drugim v nadlego.“ Ali naj res vsakdanji spomin na slavna dela in zvesto bojevanje in vsak dan novo spoznanje lastne nemoči te junake duševno potre in žene v obup? Nikdar! Sveto dolžnost imamo, da to črno misel odženemo iz njihovih src in z tolažilno ljubeznijo in dejansko pomočjo dvignemo zopet v njihovih dušah zaupanje in veselje do življenja in dela. Prosimo te može, da prevzamejo med nami in našimi otroci vzvišeno nalogo učiteljev in vzgojiteljev. Zakaj v vojni so se naučili in si privzgojili obilo jasnih pojmov o Bogu, o domovini, o dolžnosti, o zvestem delu in moštastvi. Dajte nam vsega tega, vi junaki, slabotni in pohabljeni na zunaj, na znotraj lepi in bogati.

Po prejšnjih vojnah so države slabo plačale te vrste junakov. Na prsa se mu je dalo bronasto ali srebrno svetinjo, v roko pa lajno. „Po tej vojni ne sme biti več lajne!“ je rekel pred kratkim nadvojvoda Karel Stefan, ki je vrhovni pokrovitelj dela za invalide in žrtve vojne. Krasne besede, ki jih moramo izpremeniti v dejanje. S zaupanjem nas mora navdajati, da se je to delo že začelo. Zdravniška veda je v tej vojni odkrila, da se da marsikateremu invalidu nadomestiti izgubljen del ali ud telesa. Mož se vrne v svoj poklic ali postane pripraven za kakega drugega, in tako izgine iz njega tisto moreče čustvo, da ni več za nobeno rabo. Na Dunaju delujeta v tem oziru z velikim uspehom šola za invalide in pa organizacija za izdelovanje, t. j. umetnih udov, ki se izdelujejo čisto iz z ozirom na posebne poškodbe in potrebe pohabljenca. Oba zavoda bosta otvorila svoje podružnice po vseh deželah. Že dosedaj se je vrnil marsikak invalid v svoj prejšnji ali primeren nov poklic in dela z veseljem, ker mu je delo kakor odrešenje. Z vsestranskim proučevanjem, poukom in sodelovanjem delodajalcev in države se bo dalo večino invalidov sedanje vojne spraviti do kruha. Kar bi pa bilo premalo, to mora določiti država. Onim pa, ki za nobeno delo ne bodo sposobni, pa mora država dati pošteno in zadostno preskrbo. Dosedanja preskrba pri nas je res potiskala lajno v roke. Izdatno in boljše nego doslej bo morala vlada preskrbeti vdove in sirote padlih in pohabljenih vojakov tako iz moštva in častnikov. Za zvesto delo pošteno plačilo!

O vpoklicanju starejših črnovojnikov.

Odposlanstvu dunajskih krščansko-socialnih poslancev je izjavil ministrski predsednik grof Stürgkh, da bo vojaška uprava storila vse, da ublaži trdine novega črnovojniškega zakona. Pred vsem bodo poklicani mlajši letniki pred starejšimi in starejši ne naenkrat, temveč letnik za letnikom. To načelo da bode veljalo tako za pregledovanje, kakor pozneje za vpoklic pod orožje. Pri tem se bo oziralo zlasti na to, da ne nastanejo v gospodarskem življenju kake težkoče. Todi se bo postopalo pri presojevanju sposobnosti po drugem merilu, kakor pri dosedanjih naborih. Ministerski predsednik grof Stürgkh pa ni izjavil, da bodo črnovojniki drugega poziva poklicani še le v mesecu septembru letošnjega leta, kakor se je poročalo to iz Budimpešte.

Slike iz bojišča.

O vrlih Koroških pripoveduje vojni poročevalec časnika „Neue Freie Presse“ sledeče:

„... Na ruski bojni črti na nasprotnem hribu je vse mirno. Nobena glava se ne pokaže in noben glas se ne sliši. Zdaj stopi eden koroški „Kaiserschütz“ iz jarka, koraka proti sovražniku — do žičnih mrež. Ali je mož postal morebiti nor?

Reče mi oficir: „Naj ne dela tega, mi kaznujemo vsacega, ki si upajo iz zavetja; že zaradi tega, ker Rusi ne smejo vedeti, ali smo mi tukaj ali ne. Toda Korošci se v jarkih ne more zadržati. Oni prezirajo sovražni ogenj. Še-le včeraj se je podal nek mož iz strelskega jarka, in ker ga je tovariš svaril, rekel je malobrižno: „Ali velja en „zekserl“, da me ne bojo zadeli?“ Ravno pred nami narejena je cestna zapreka iz opeke in ruše; pred njo leži zaseka

podrenih dreves, na gosto s žico premrežena in zmes so „španski jezdeci“. Poveljnik zapora je „železni major“ Troyer od dež. bramb. polka štev. 4.

Če si sapérji v tej vojski izkopljejo kje kako obrambno postojanko, kateri ne zaupajo prav, ker pred naskoki ni prosta, potem si izprosijo majorja Troyerja za branitelja. On je že od začetka vojske vedno na fronti in si je „gor do železne krone“ priboril že vsa odlikovanja, katera cesar sploh podeliti zamore. Sam komandant koroškega pešpolka imenuje svojega majorja dušo polkovno.

Pri Varadki ležal je major s hudo vročinsko boleznijo v neki žagi. Od štaba se je videlo, kako da so ruske granate vedno bližje žage padale, torej so mu telefonirali, da naj vendar „za božjo voljo“ se od tamkaj odpravi. Toda on telefonira nazaj: „Saj so Rusi najmanjše še osemdeset korakov odtod!“ Ostal je in ondi — ozdravel.

Major Troyer je „brigadni liferant ruskih vjetnikov“. Nekoč prodirali so Rusi proti naši postojanki; Troyer jim je dal znamenje s svojo snežno sprajco, in 550 Rusov se je samovoljno udalo. Večkrat gre Troyer samo z enim samim vodom svojih cesarskih strelcev v vas, ki je od Rusov zasedena, samo da bi malo pogledal, „kaj je tam novega?“ In skoro vsakokrat pride s plenom nazaj. Iz samo ene kleti prignal je nedavno 60 Rusov. V tej vasi nastavlja je tudi svojo „rusko past“; nadeval je na mizo špeha, pečenke in vina ter listič z napisom: „Pri Avstrijcih je mnogo dobrih reči“. Nato je odšel. Zjutraj ob zori zglasilo se je navadno na tucate Rusov s povzdignjenimi rokami kot prostovoljni vjetniki. Toda nekdo jih ni bilo, Koroški nekega sosednega bataljona so nastavljene reči pojedli in popili, ne vedoč, da so bile iste Rusom namenjene.

Odredbe za aprovizacijo pomanjkanja trpečega prebivalstva.

Vedno hujša draginja in pičlost živil ste napotili namestnika grofa Clary und Aldringen že pred nekaj tedni, da je ustanovil aprovizacijski sklad, ki ima nalogo, v najširšem obsegu skrbeti za preživljanje prebivalstva. Pred nekaj dnevi je dospel pri namestniku znaten dar gospoda opata v St. Lamprechtu, kateremu se je zahvaliti, da je sklad narasel na približno 60 tisoč kron. Kmalu je prišel nujni povod in načeti je bilo treba to premoženje za namen, kateremu je odmenjeno. Takoj po uvedbi krušnih nakaznic je bilo jasno, da ne more izhajati delavsko prebivalstvo z odmerjeno množino moke in kruha, ne da bi zamoglo izdatno se posluževati drugih živil. Radi splošne draginje pa manjka mnogim za to potrebnih sredstev. Da se revnejšim krogom v tej smeri kolikor mogoče pomaga, je uvedel namestnik grof Clary za sedaj v Gradcu in Eggenbergu oddajo živil za revno domače prebivalstvo po nekdanjih mirovni cenah; na 5 krajih so že začeli s prodajo. Kakor vedno, je ponudil tudi tukaj štaj. gosp. pomožni odsek svojo pomoč v obči blagor ter prevzel v Gradcu prodajanje živil. Za sedaj se prodaja krompir, fižol in mast, vendar bodejo kakor hitro mogoče začeli tudi s prodajo mleka. Aprovizacijski sklad ima pri tem nalogo, da pokrije razliko med sedanjimi dnevnimi cenami in mirovnimi cenami, po katerih živila prodajajo. Nadaljna s pomočjo namestnika od štajerskega gospodnjega pomožnega odseka započeta akcija je prirejanje vojnih obedov za ubogo domače prebivalstvo. Predmeta za to so že v polnem teku in s tem poverjene gospe skrbijo z neumornim delovanjem, da bo kmalu mogoče začeti deliti obede. Če bi se pokazalo, da je treba tudi v drugih krajih na Štajerskem enakih uvedb, bo tudi tamkaj priskočil na pomoč aprovizacije — v večjih industrijskih središčih se je vršil kakor že znano — dne 16. aprila pod predsedništvom namestnika grofa Clary v c. kr. gradu razgovor z zastopniki štajerske industrije; z ozirom na zakonito utesnitve porabe mlinških izdelkov so tukaj zlasti povdarjali potrebnost nabave izdatne množine surogatnih živil. V ta namen je na-

meštnik obljubil popolno pripomoč namestniškega deželno-kulturnega nadzorništva, kateremu naj posamezni obrati naznanijo potrebo živil-surogov. Upati je, da bo mogoče aprovizacijski sklad še nadalje ojačiti, da bo zamogel zadoščevati svoji nalogi še na širši podlagi, da bo v tem pomembnem pa tudi resnem času kolikor mogoče mnogim odvzeta težka skrb za naš vsakdanji kruh.

Na naslov „nepoklicanih svetovalcev.“

Koroški list „Freie Stimmen“ prinesel je v svoji 88. številki sledeči članek: „Nek kmečki župan piše nam: Ni ga dne, da bi se ne dajalo potom časnikov vladi, občinam, prebivalstvu, gospodinjam i. t. d. nekaj „pripristih“ nasvetov, kar da bi se moralo v svrhu vzboljšanja občnega stanja vse ukreniti. Večinoma imajo pa ti nezahtevani opomini znak nepraktičnega znanja in neizkušnosti, večkrat pa tudi tistega političnega žlobudranja, ki je v krčmi v navadi in nima nobenega pomena. Čas bi bil toraj, da bi se te nepoklicane, posebno pa še tiste „najbolj pametne“ svetovalce naprosilo, naj se ne zadovoljujejo samo s svetovanjem, temuč naj stopijo delavni na stran tistih, katerim njih modri nasveti veljajo, ker nepoklicanih svetovalcev imamo itak že več ko dovolj, a delavnih moči za izvršitev nasvetovanega nam povsodi primanjkuje.

Če kdo n. pr. vladi svetuje, da bi naj število divjačine natančno zabilježila ali to posestnikom lovišč storiti zaukazala in potem dala povelje, da se mora vsa divjačina v prid občne aprovizacije postreljati, tedaj bi tak mož pač zaslužil, da se ga nastavi „kot komisarja za štetje divjačine“, da bi se zamogel tudi praktično izkazati kot moža-veščaka. Večinoma govore take bedarije ljudje, ki niti o lovu niti o njegovih pravnih razmerah nimajo pojma. Takim gospodom najbrž ni znano, da obstoje glede izkoriščanja lovišč pravne razmere, da obstoje pogodbe, vsled katerih imajo svoje interese na eni strani najemniki lovišč za dobo pogodbe, na drugi strani pa občine kot lastnice lovišč; ne sme se toraj kopelj kar z otrokom v red izliti. In kaj drugega to ni, če se po pomoti misli, da bi se znalo s izpraznjenjem lovišč in vod aprovizaciji od pomoči; s tem se bi najbrž morala poravnati pregreha, da se naše domače živali brezusmiljeno uporabljajo v vojskine potrebščine ter za prehranitev vjetnikov in beguncev. Tudi zadnje dni podani recepti za odgojo perutnine te pregreške ne bodo več poravnali in opomini k varčevanju ne bodo več basnili: kar se je s početka na stalažu živine in na zalogah žita in moke grešilo, se ne da več rešiti in nemški vzgled smo prepozno začeli posnemati.

Vsi ti mnogoteri nepoklicani nasveti so večinoma le na škodo, ker se marsikateri v resnici sprejme, potem kot „ukaz“ izide ter tiste organe, ki so danes itak že vsestransko preobloženi z uradnimi posli, namreč občinske predstojnike, obremenijo z novo, večinoma nepotrebno nalogo. Tisti modri gospodje svetovalci, ki pri mizi v krčmi vse boljše vedo in svoje tamkaj si pridobljene znanosti nato v časniki „na pipo denejo“, da bi na ta način opravili svojo „javno delo“, naj bi vsaj enkrat prišli in si ogledali bala ukazov, naročil, namigljajev in nasvetov ter vse preštudirali, ki so od začetka vojske sem bili poslani občinam na gosto kakor kroglice v sovraženem ognju. Naj pridejo in pomagajo vse to v praktičnem gospodarskem življenju uporabiti, kar se danes od mladih, neizkušenih juristov pri zeleni mizi skuha ter bolj ali manj užitno občinam v zavžitek ponudi. Ko bi le s a m o e n t e d e n sodelovali, bi prišli do prepričanja, da je svetovalcev in urediteljev mnogo preveč, delavcev pa mnogo premalo!

Dopisi.

Vlom in tatvina v Žetalah. Med tiskom zadnje številke „Štajerca“ prejeli smo sledeče poročilo: Pri trgovcu g. Maksu Berlisg v Žetalah so v noči od 17. na 18. aprila vlomili